

TOMPA ZSÓFIA
Álmok maradéka

*Hogy beszélni kezdél, otthon lett köröttem,
 kopott párkányú ablakodon át
 kezdtem úgy nézni a nedves esti ködben
 mint ki bentről lát, és már nem töri magát.*

*Olyan vagy most, mint gyöngé lámpafény,
 arcoddal a szűrt sugár békévé vegyül,
 mint maroknyi csend az omló idő alján,
 olyan közel vagy, mert olyan egyedül.*

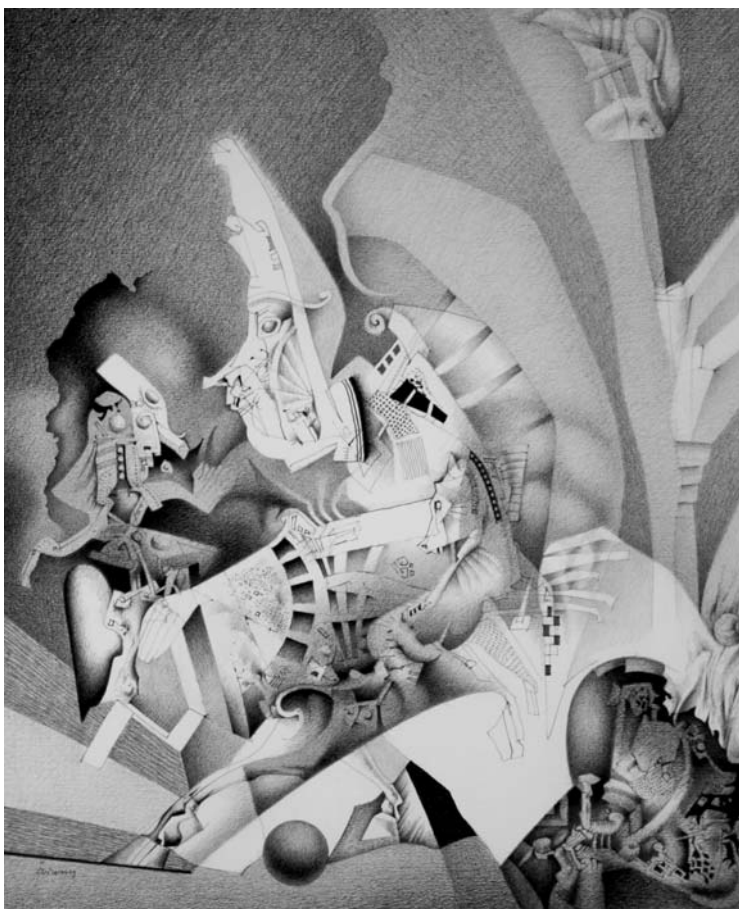
*Tudom jól, hogy most mindent elmeséltél,
 szólni nem tudok, mert nagyon értelek,
 legmélyebben akkor, ha sötét gong az éjfé,
 ütésre vár, és a fal fekhelyed felett
 vakolatot pernyéz a magány repedésén,
 bennszorult imát, mi hitté nem fakadt,
 és reményt, mi a bémult tettek alján
 mint teában a fű, csak őrlemény maradt.*

*Keserű az íze, mint sejtelem bennem
 hogy nincs titok, és senki nem üdvözül,
 most magányod szűrt fénye úgy remeg szememben
 ahogy riadt őz tekinget a tar ágak közül.*

*Hát most, hogy fénynek látlak s csönded zsong eremben,
 és semmit nem szólok, semmit nem akarok,
 maradj mozdulatlan e töredéknyi rendben,
 míg pernye hull, remény-vakolatok.*

*Úgy feküdj mellettem, hogy egymáshoz ne érzünk,
 meztelenül, mint két idegen,
 nem akarom, hogy melegségem álmodd,
 keserű és kemény minden idegem,
 hideg vagyok, mint az igazság,
 és már egy veled – ahogy te, én is úgy vacogok,
 ne húzd magadra, és én se takarónkat,*

ne érints meg, mert hazudni fogok.

Vándor